

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/142/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119209522
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119209522.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, proti žalovanému: R. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Y. 286, o zaplatenie X.XXX,XX Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29Csp/108/2019-75 zo dňa 23.10.2019 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

M e n í rozsudok vo výroku III. o trovách konania tak, že p r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd 1.inštancie samostatným uznesením.

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania p r á v o .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 3.031,11 Eur s 10,9 % úrokom a 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.917,54 Eur od 04.05.2019 do zaplatenia. II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. III. Priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99 %.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ust. § 53 ods.9, § 121 ods.3, § 488 a § 565 Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 02.02.2016 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXX9 majúcu charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 1 a nasl. zák. č. 129/2010 Z. z., na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 4 000 € s uvedením ročnej úrokovej sadzby, poplatku za poskytnutie úveru, výšky, počtu a termínov splatnosti splátok úveru, termínu konečnej splatnosti úveru, súboru poistenia vrátane výšky poplatku za poistenie schopnosti splácať úver a termínov jeho splatnosti, výšky RPMN, ako aj predpokladov pre výpočet RPMN, priemernej hodnoty RPMN, celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom, výšky odplaty, ako aj ďalších poplatkov spojených s úverom. Žalovaný titulom splátok úveru v prospech žalobcu uhradil sumu vo výške 2.247,56 Eur, ktorá bola vo výške 1.112,74 Eur započítaná na úrok a vo výške 1.082,46 Eur na istinu. Keďže žalovaný si riadne a včas neplnil povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neplatením dohodnutých mesačných splátok, pričom dlžné splátky neuhradil ani na základe upomienky zo dňa 20.02.2019, žalobca podaním zo dňa 25.04.2019 podľa bodu 2.8 a 2.9.1 obchodných podmienok pre úvery občanom pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru podaním zo dňa 25.04.2019. Žalobca si predmetnou žalobou

uplatnil nárok na zaplataenie nesplatenj istiny úveru vo výške 2.917,54 Eur, zmluvného úroku do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru vo výške 111,90 Eur, úroku z omeškania z dlžných splátok do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru vo výške 1,67 Eur vrátane zmluvného úroku z nezaplatenj istiny vo výške 10,90 % ročne od 26.04.2019 do zaplataenia, ako aj zákonného úroku z omeškania z istiny a kapitalizovaným zmluvným úrokom. Ohľadom nároku na zmluvný úrok po predčasnom zosplatení úveru uviedol, že nárok na zaplataenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatení s poukazom na ust. § 502 ods. 1 a 3 a § 499 a § 497 Obchodného zákonníka. V uvedenom odkázal aj na aktuálnu rozhodovaciu prax, a to rozsudky KS v Banskej Bystrici pod sp. zn. 14Co/542/2016, sp. zn. 43Co/19/2017, sp. zn. 16Co/111/2017, KS v Trenčíne pod sp. zn. 19Co/143/2017, KS v Žiline pod sp. zn. 11Co/12/2017, KS v Nitre pod sp. zn. 8Co/193/2017, KS v Bratislave pod sp. zn. 8Co/138/2017 a KS v Prešove pod sp. zn. 11Co/36/2018. Podľa názoru súdu prvej inštancie s poukazom na aktuálnu rozhodovaciu prax a uznesenie NS SR pod sp. zn. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.7.2019, vzniká veriteľovi nárok na zaplataenie dohodnutých zmluvných úrokov aj po dobe dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti.

4. Keďže žalovaný bol povinný nesplatenú časť úveru zaplatiť na základe výzvy na predčasné splataenie úveru zo dňa 25.04.2019, ktorá sa v súlade s bodom 19.8 všeobecných obchodných podmienok považuje za doručenu dňa 02.05.2019 (zásielka odoslaná 29.04.2019) bezodkladne, teda v súlade s ust. § 563 Občianskeho zákonníka najneskôr do 03.05.2019, súd vyhovel žalobe v časti o zaplataenie zákonného úroku z omeškania určeného v súlade s ust. § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. z nesplatenj istiny úveru od 04.05.2019 do zaplataenia a v prevyšujúcej časti v uplatnenom zákonnom úroku z omeškania žalobu zamietol. Keďže úrok z úveru v danom prípade vo výške 111,90 Eur, nemožno úročiť ďalším úrokom z omeškania (zákaz anatocizmu, napr. judikatúra NS ČS - rozsudok veľkého senátu obchodného kolégia NS ČR z 24.03.2004 pod sp. zn. 35Odo/101/2002, ale aj uznesením ÚS ČR pod sp. zn. ÚS 1893/08 z 13.11.2008), súd žalobu v časti o zaplataenie úroku z omeškania z kapitalizovaného zmluvného úroku odo dňa nasledujúceho po splatnosti úveru ako nedôvodnú zamietol. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky pod sp.zn. 35Odo/101/2002 zo dňa 24.03.2004, ako aj Ústavného súdu Českej republiky v uznesení pod sp. zn. ÚS 1893/08 zo dňa 13.11.2008 vychádzajúc z právnej úpravy obsahovo zhodnej so slovenskou uviedol, že podľa štandardného výkladu podávaného súdnou praxou definícia príslušenstva pohľadávky obsiahnutá v § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy. Úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania, sú teda podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky, ktorou sa v zmysle tohto ustanovenia a v nadväznosti na definíciu záväzkového vzťahu v § 488 Občianskeho zákonníka rozumie peňažné plnenie, na ktoré má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene dochádza priamo zo zákona práve až omeškáním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Splnením hlavného záväzku zaniká aj akcesorický úrokový záväzok; pretrváva len povinnosť zaplatiť už dospelé úroky. Tým, že včas nesplátí úroky z istiny sa dlžník dostáva do omeškania so splnením príslušenstva a nie do omeškania so splnením vlastného dlhu. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (t. j. úroky z omeškania z dojednaných úrokov), potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky zákonník a ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Inak povedané, oba právne predpisy nezakotvujú majetkové sankcie pre prípad omeškania splatením príslušenstva (zákaz anatocizmu).

5. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie právne ust. § 255 ods.2 a § 262 ods.2 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.). Žalobcovi priznal nárok na pomernú časť náhrady trov konania v percentuálnom rozdielne úspechu a neúspechu v spore, teda v rozsahu 99 %.

6. Žalobca si uplatnil nárok na zaplataenie 3.031,11 Eur s 15,90 % ročným úrokom a úrokom z omeškania z nesplatenj istiny úveru v ich kapitalizovanej výške ku dňu vyhlásenia rozhodnutia súdu vo veci samej v sume 230,- Eur vrátane 5 % úroku z omeškania z nesplatených zmluvných úrokov od 26.04.2019 v ich kapitalizovanej výške ku dňu vyhlásenia rozhodnutia súdu vo veci samej v sume 3 Eur, teda v celkovej výške 3.264,11 Eur. Keďže žalobcovi bol priznaný nárok na zaplataenie 3.031,11 Eur vrátane zákonného, ako aj zmluvného úroku z nesplatenj istiny od 04.05.2019 v jeho kapitalizovanej výške ku dňu vyhlásenia rozhodnutia súdu vo veci samej v sume 219 Eur, teda v celkovej sume 3.250,11 Eur, bol úspech žalobcu v predmete sporu v rozsahu 99,5 % a neúspech v rozsahu 0,5 % z hodnoty sporu. Zároveň konštatoval, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej.

7. Proti tomuto rozsudku a to iba proti výroku II. a III. podal včas odvolanie žalobca. Právne odôvodnil svoje odvolanie ust. § 365 ods. 1 písm. a/, h/ a f/ C.s.p. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle ust. § 388 C.s.p. rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % vo výške zaplatených súdnych poplatkov. Mal za to, že súd prvej inštancie porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s ust. § 151 C.s.p. skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žiadnym spôsobom spochybnené. Podľa uvedeného ustanovenia sa výslovne nepopreté tvrdenia považujú za nesporné. Žalobca má za to, že v súlade s prejednávacou zásadou Civilného sporového konania je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu a to aj v spotrebiteľských sporoch. Samotný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/6/2018-96 zo dňa 29.11.2018 a sp.zn. 10Co/333/2017 zo dňa 31.01.2019. Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany spravodlivú ochranu ich práv a záujmov. Preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie svojich procesných práv. V tejto súvislosti poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 85/2015-17 zo dňa 12.02.2015. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie nepostupoval spôsobom ako uviedol vyššie a neriadil sa ustanovením § 150 a § 151 C.s.p. K nároku žalobcu na úrok z omeškania z nakumulovaného zmluvného úroku do predčasného zosplatnenia, žalobca uviedol, že boli vyčíslené pevnou sumou, ktorá pripadá na časť anuitných splátok neuhradených dlžníkom, pripadajúca na zmluvný úrok, naakumulovanú ku dňu zosplatnenia a táto sa ďalej, t.j. po zosplatnení celého dlhu nenavýšuje, nejde ohľadom nároku na tento úrok z omeškania o rozpor so zásadou anatocizmu, ktorá ma zamedziť neodôvodnenému navýšovaniu nárokov veriteľov ohľadom príslušenstva. Nárok na úrok z omeškania zo zmluvného úroku ku dňu zosplatnenia je nárokom, ktorý predpokladá aj ust. § 497 Obchodného zákonníka a žiadne iné zákonné ustanovenie tento nárok svojím znením nespochybňuje. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozsudky Krajského súdu Bratislava sp.zn. 6Co/78/2018 zo dňa 18.04.2018, Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/143/2017 zo dňa 19.04.2018, 19Co/142/2018 zo dňa 29.05.2019 a rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn. 4Cob/62/2007 zo dňa 27.03.2008 a rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14Co/542/2016-59 zo dňa 13.06.2017 a 14Co/101/2018 zo dňa 28.05.2019. Zároveň na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 25Co/219/2017 zo dňa 13.1.2017. K výroku o náhrade trov konania poukázal súd prvej inštancie na to, pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada a to s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Obo/243/2007 z 27.11.2008 a zároveň z aktuálnej rozhodovacej praxe. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 12Co/145/2017 zo dňa 27.03.2018, 25Co/40/2018 zo dňa 30.05.2018, 25Co/90/2018 zo dňa 25.07.2019 a 1Co/70/2018 zo dňa 08.11.2018, 9Co/52/2019 zo dňa 28.03.2019 a 13Co/14/2019-215 zo dňa 28.06.2019. Žalobca mal za to, že súd nemal pri posudzovaní úspechu prihliadať na úspech v časti príslušenstva, ale mal prihliadať na úspech v konaní iba v časti istiny.

8. Žalovanému bolo odvolanie žalobcu doručené na vyjadrenie. Do spisu vyjadrenie zo strany žalovaného predložené nebolo.

9. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p. v napadnutej časti, t.j. vo výroku II. a III., teda čo do zamietnutia žaloby v prevyšujúcej časti a čo do priznaných trov konania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 388 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 28.09.2020 a zistil, že odvolanie žalobcu čo do výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti dôvodné nie je a čo do výroku o trovách konania dôvodné je.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. K určení rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadom akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte k namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

12. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vo vzťahu k zamietavému výroku II. uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval správne právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil správne právne závery, ktoré primerane vysvetlil.

13. K vyššie uvedenému odvolací súd uvádza, že niet kogentnej úpravy o úrokoch popri úroku z omeškania. Čo do úrokov z omeškania zo zmluvných úrokov, odvolací súd poukazuje na právny názor vyslovený Najvyšším súdom Českej republiky v rozsudku sp. zn. 35Odo/101/2002 zo dňa 24.03.2004, ktorý pre blízkosť vtedajšej právnej úpravy nie je dôvod nezohľadniť. Podľa tohto rozsudku peňažný záväzkový právny vzťah môže byť buď vzťahom hlavným alebo vedľajším. Hlavným záväzkovým právnym vzťahom je peňažný záväzkový právny vzťah vtedy, ak jeho kauza smeruje priamo k zaplateniu určitej čiastky peňazí. Vedľajším peňažným záväzkovým právnym vzťahom je záväzkový právny vzťah úrokový, ktorý vzniká iba vtedy, ak medzi účastníkmi existuje peňažný záväzkový právny vzťah hlavný. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká aj akcesorický záväzok úrokový, pretrváva iba povinnosť uhradiť už dospelé úroky. Tým, že včas nezaplatí úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (tu úroky z omeškania zo zmluvných úrokov) potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Inak povedané, ani Obchodný ani Občiansky zákonník nezakotvujú majetkovú sankciu pre prípad omeškania s plnením príslušenstva pohľadávky.

14. Nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky nemôže plynúť ani z dikcie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, takýto úsudok by totiž bez väzby na § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka viedol k záveru, že príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novovzniknutou samostatnou pohľadávkou. Branie úrokov z úrokov bolo zapovedané už podľa tradícií rímskeho práva. Citované rozhodnutie je v súlade so závermi uvedenými aj rozsudku Najvyššieho súdu ČR so sp. zn. 29Odo/689/2006, pričom ide o závery, z ktorých rozhodovacia prax súdov ČR konštantne vychádza (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR so sp. zn. 29Cdo/601/2008 zo dňa 08.06.2011, rozsudok veľkého senátu občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu ČR so sp. zn. 31Cdo/2036/2009 zo dňa 17.08.2011). Tvrdenie, že by výklad smerujúci k zákazu anatocizmu podľa platného práva bol neústavný vyvrátil Ústavný súd ČR v uznesení so sp. zn. I.ÚS 1893/08 zo dňa 13.11.2008.

15. V kontexte uvedeného, odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie ustálil, že úroky z omeškania nie je možné priznať aj z úrokov, pretože by tak súd priznal príslušenstvo (úroky z omeškania) z príslušenstva (úrokov), čo je, ako odvolací súd uviedol už vyššie, v rozpore s § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a v právnej teórii sa takýto postup označuje ako tzv. anatocizmus. V zmysle uvedeného ustanovenia Občianskeho zákonníka úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky. Teda zákon rozlišuje medzi pohľadávkou a úrokmi, resp. úrokmi z omeškania, ktoré sú zahrnuté v rámci jej príslušenstva. Uplatnenie si príslušenstva pohľadávky (úrokov z omeškania) z príslušenstva pohľadávky, ktorými riadne úroky sú, zákon nepredpokladá.

16. Súd prvej inštancie správne rozhodol vo výroku II., t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti. Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. rozsudok potvrdil.

17. Iné je to čo výroku III., ktorým priznal súd prvej inštancie žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99 %. Možno prisvedčiť žalobcovi, že mu bola priznaná istina tak ako žaloval, teda čo do istiny mal úspech v celom rozsahu.

18. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti, teda petitu a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo.

20. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie 3.031,11 Eur s 15,90 % ročným úrokom a úrokom z omeškania z nesplatenej istiny úveru v ich kapitalizovanej výške ku dňu vyhlásenia rozhodnutia súdu vo veci samej v sume 230,- Eur vrátane 5 % úroku z omeškania z nesplatených zmluvných úrokov od 26.04.2019 v ich kapitalizovanej výške ku dňu vyhlásenia rozhodnutia súdu vo veci samej v sume 3,- Eur, teda v celkovej výške 3.264,11 Eur. Keďže žalobcovi bol priznaný nárok na zaplatenie 3.031,11 Eur, vrátane zákonného, ako aj zmluvného úroku z nesplatenej istiny od 04.05.2019 v jeho kapitalizovanej výške ku dňu vyhlásenia rozhodnutia súdu vo veci samej v sume 219 Eur, teda v celkovej sume 3.250,11 Eur, bol úspech žalobcu v predmete sporu v rozsahu 99,5 % a neúspech v rozsahu 0,5 % z hodnoty sporu.

21. Odvolací súd má za to, že v danom prípade ide o pomerne nepatrnú časť neúspechu žalobcu v rozsahu 0,5 %. Preto mal za spravodlivé vyhovieť odvolaniu žalobcu a priznať trovy prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

22. K odvolacej námietke žalobcu, keď poukázal na niektoré rozhodnutia krajských súdov, odvolací súd uvádza, že prax sa prikláňa i k takému rozhodnutiu, že žiadny dôvod nezohľadní na účely pomeru úspechu a neúspechu aj úroky z omeškania, ktoré pri kapitalizovaní dosahujú rozsah uplatnenej istiny. Ide napríklad aj o rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27.01.2011 sp.zn. 6Co/95/2010. V danom prípade sa však nejedná o takúto vec. Zároveň odvolací súd poznamenáva, že si žalobca uplatnil úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 111,90 Eur od 26.04.2019 do zaplatenia, pričom výšku tohto úroku z omeškania nevyčíslil. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.11.2008 sp.zn. 6Obo/243/2007, z ktorého vyplýva, že pomerné rozdelenie trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu k uplatnenej istiny bez príslušenstva, ak príslušenstvo (úrok z omeškania) navrhovateľ nevyčíslil vo svojej žalobe. Odvolací súd má za to, že sa jedná o takýto prípad.

23. Preto v zmysle ust. § 388 C.s.p. zmenil rozsudok vo výroku III. o trovách konania tak, že priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 2 C.s.p. V danom prípade mal žalobca i žalovaný čiastočný úspech vo veci. Odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, ale zmenil rozsudok vo výroku III. o trovách konania tak, že priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu. Preto bolo namieste rozhodnúť, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.